



Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoju mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.



Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech čí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čě! F.



Čerbiske niedželske łopieno

W Budyščinje

6. měrza 1932

Bauzen

Njedžela Łätare.

Isajaja 54, 7—10.

Čaž wulkeje bědn a nušy běšče na Israelski lud pšichol, jako profeta Isajaja zwój hlóž posbėhnj. Israel čerpje-šče a tradašče w jatbje. Kral bě i tróna štorčėnny, kwjatniza wutupjena, lud i domišny wuhnaty. W tajkim čažu pšich-woła profeta w Božim mjenje zwójemu ludej: „Ja zwym cze mału thwilu wopušćizil; ja zwym zwoje wobliczo wotomik- njenje teho hněwa thwilu pšched tobu potajil.“ To bě wěšte profetiske słowo, kotrež čyžnišče ludej i njewěrniweho dwělo- wanja wupomhać i ponižnemu potórjenju. Tuž wopomimj słowo, kotrež, tež nam płaczi: Mału thwilu wo- pušćizil.

Hacž w tamnych čažach šrudžby njeje jich wjele błud woběchoł, so sampleni pšches čěmny čaž pruhowanja zw pra- šachu: Hdže je nětk Bóh? Tež našch lud je do čěmnošće wjedzenj. Sa ludžaze pomnjecze njeje hišćje tajki čaž był. Morjo nušy je wokolo naž a kóžny ma hišćje zwój wóže- bitu nušu. Wulke čyžjódny thudny, thorny, šawjedzeny, ša- bldženy wědža, šchto nuša je a wjele tny njeje, kiž zw šbo- žowni a wjekeři po puczu. Šórte a šle wotomiknjenja hněwa a frute njepšheczejstwo šchčěpi tny, kiž dnyhjeři hromadže šracž w jednocze. Město so bychmy jedyn wot drugeho wuf- nyl, čyžmy jedyn drugeho mišćrowacž, město so zw jedyn i druhim šnjeke, naczinja jedyn druhemu bolosć. Žalosć ros- torny dnyrbimj widžecž, so jedyn lud nadpadnje drugi, jón wufłuka, pšichušchi a šhanibi, so wojuje jedyn šlaw pšhecziwo druhemu a jedyn njepopšheje druhemu powětra. Šrěch ros- dželi a hdžež ludžo zw rosdžela a rostorja, tam roscze nuša. Kat wjele je tajkich, kiž nimaju džela a hdžež dželo je, tam njewěšch, hacž šmėješch so hišćje jutije. Tzwoje prózowanie nima žohnowanja a wuspěcha pšchi wšchitkej dobrej woli. —

Swotkel tajka nuša? Wny prajicze: Njepšheczejšo zw na tym wina, abo šlepny wožud. Kat daloko je wot naž myšł na Boha! Drusny zwamo Boha wobšćorzujo praja: To je tola šćoro- kaž njemohło Boha być. Je trjeba, Boha šamotkwjeć? Ně, Bóh je. Hdžež je nuša, tam Bóh zw potaji, šdžerži a mjeleči. Pšćnajmny šjawnje: my zwmy tulhwilu wot Boha wopušćizil. Hdže je móž modlitwy, hdže je móž i wykoča, hdže je po- noć hnadny, hdže je horzoscž lubosćje? Njeje tajkich mało, kiž zw šbudženi a zwjeczeni? Mało je mužow, kiž maja šhroblosć i wuřnaczu a šhutnosć i pytanju w biliji a zwěrnosć i dobro- praščenju a wolu i woprowanju. To je, kaž njeby žadny Bóh wjazny był. Šaj, so by zwjate šastróženje na tym nam pšches wutrobu šchlo: Ja zwmy tebe wopušćizil, ja zwmy zw potajil, praji Knjes. Tak je: Bóh i nami šakhadža, Bóh naž wopušćizil wotomiknjenje hněwa. Potom hagle zwójnu nušu došćolumimj, hdž i naščeho Božeho słowa wufnjemj Bohu pšched woczi šćupicž. To je naščeho šchizha najwjetšcha nuša, so njeběchu jenož našchi njepšheczejšo, kiž zw na naž hněwa- chu, so naž njeje jenož našče šbožo wopušćizilo, ale ty, našch Božo. O čěmne hodžimj naščeho žiwjenja: Wot Boha wopušćizil!

Alle Bóh naž bjes troschta njewoštaji. Mału thwilu jenož zwmy ja zw potajil, wotomiknjenje zwmy ja tebe wopušćizil, praji Knjes, twój wumožnik. Wny mēnjach- my, so zw naž zyle wopušćizil; nam běšče, kaž by nam do- šćojnje zw potajil; my šawutlichmy, kaž by toho pšchewjele zw potajil; my šawutlichmy, kaž by toho pšchewjele był, šchtož wot naž žadašch. Tola ty njerunašch zw čłowjekam, kiž nješnaja w hněwje žaneje měry, kiž zw jedyn druhemu wot- rjelnu a mjes zwobu zyle wopušćizil. — Šchtož je thorny abo šćorhanj, šćróžny abo šćlabny, dwělowač abo čerpječ, tón šćo- sum: Mału thwilu jenož je Bóh zw pšchede mny potajil a je cze pšchi tzojej nušy šćěžiwil, šchitował a šdžeržał, wobšćarał

a wodził, je tebi woštajil radość na stwórbje, na polach i jich płodami, je tebi dał mandželiku a džeczi a wšchědny khleb, knano strowość a móz, dobrych pšheczelow a śwěrných řu-
kadow. Rať řwěrný je Bóh był, so wón tež našy lud njeje
zyle wopušcził, so je nam pšchede wšchěm woštajil řwjate
řłowo, řiž je nam řwětko na cžěmny puczu, kotryž nam
ničtó řastupicž njemóže. — Ale hubjenstwo a řałość nětcži-
řcheho cžařa, řhto ma to na řebi? Boža měra je hinařcha
dnžli cžłowjekow měra. Bóh je naš maľu řhwilu wopušcził,
řawěrnje niz, so byřhny jeho hanili a dwělowali, hacž Bóh
je abo niz, ně, so byřhny řo prařcheli: Cžehodla řo tať na
nař hñěwařch, o Řnježe? so byřhny řo řľuboko poniřowali
w modlitwje zlonika: Božo, budž nam hrěřhnikam hnadny,
i byřhny řo řľhrobili: Bójcže, wrócžny řo ře Řnjeřej, ř wu-
trobnej pobořnořci a ř řtrořhtnej dowěrije. Řiz bjesbóřnym,
řiz dwělowarjam, ale poľutnym a pobořnym pľaczi jeho řľo-
wo řľubjenja: „Řa řym cže maľu řhwilu wopušcził, ale
i wulkej řmilnořcu řžu ja cže řhromadžicž. Řa řym moje
wobľicžo woľomiknjeje hñěwa řhwilu pšched tobu poľajil; ale
i wěcžnej hnadu řžu řo ja na tebi řmilicž, praři Řnjes,
twój wumožnik.“ Rať řtrořhtne je jeho řľubjenje, řo dyrbi
cžař hñěwa jenož řhwilu, jenož woľomik tracž. Bóh je ľu-
bořcž, řame řmilenje. Wón njemóže řo wěcžnje hñěwačž. Pro-
řeta řo pšchi tym na řhonjenja řaľdžených cžařow powoľa:
„Pšchetož to dyrbi mi byčž, řaž Řoachowe wodny; řaľo řo ja
řarocžich, řo Řoachowe wodny njedyrbja wjažny na řemju
pšhińcž; tať tež řym řo ja řarocžil, řo ja řo nočžu wjažny
na tebję hñěwačž ani cže řwaricž. Pšchetož řterje budža horn
řo hnucž a hórki řo řwrócžecž, ale moja hnada njedyrbi wot
tebję řo wrócžicž a tón řľub mojeho měra njebudže řo wot
tebję precž hnucž, praři Řnjes, twój řmilny Bóh.“ Wjažny
hacž jena taľa řawijna tucžela w mrócželi, řiž nam wob-
trucžuje řľubjenje hnady řmilneho Boha, je w řuiřach řa-
wińnow řapiřana. řładař na Řhryřtuřowny řchiž. Řaľřhřni-
řche hodžiny najřnutřkowniřcheje řamotnořcže řu pšhińřke.
Řjepřhecželjo řo wjeřela, ľud je nařchěžuwany, wucžomniřny
řawutľeni. Pšchi tym cžěľne martry bjes měry, řmjertne bē-
djenje. Wutroba poľna řřřka, doľeľ pytnje: Řa řym wot
Boha wopušcženy. Ale řesuř njepušcži Boha. Wón džerži
řo řľowow 22. pľalma, hdyž helřla řľubina řo wotewřja, wot
wěry niřdny njewotřtupi. řłoncžnje řo pšches mjelcženje do-
budže jeho modlitwa: „Mój Božo, mój Božo, cžehodla řy
mje wopušcžil?“ A hľaj, po cžichim pľatku, na řotrymž Bože
řudjenje řwěta na wopornym jehny řo doľonia, pšhińdže
džeń jutrow i wjeřelej powěřcžu: „S wěcžnej hnadu řžu ja
řo na tebi řmilicž.“ Po cžařach hrěřbneho pšchescžehanja řiche-
řcijanow pšhińdže wulki cžař dobyčža řchiža wot dnjom
řčžora Řonřantina hacž do nětcžičheho cžařa. Po cžařach
wulkeje nuřny a bēdny řřizecžľěťneje wójny pšhińdže cžař doľ-
heho měra. Po cžařu poniřjenja našheho ľuda w Řapoleo-
nowých wójnach pšhińdže w řaľdženym ľeřřotřku nowy pořtup
nařheho ľuda. Bóh bēřche řiwy w najřřhřniřch řaľdžených
cžařach, Bóh je řiwy tež nětko w cžařu wulkeje nuřny a řra-
chořcže našheho ľuda. řdny wšchitko pada a řo ľama, hdyž
horn řo hnuja a hórki řo řwrócža, wořtanje toľa jeho řľowo:
„Tať řym ja řo řarocžil: moja hnada njedyrbi wot tebję řo
wrócžicž a řľub mojeho měra njebudže řo wot tebję precž
hnucž.“ Řiz wot toho wotwiřuje, řhto ja cžuju abo řhto cžľo-
wjekojo doľonjeja abo řhto ľud wucžini, ale wšchitko jenož
zyle wot Božeho řľubjenja wotwiřuje. Tu je jenož jedny
pucž: dowěra, řo je jeho wěcžna hnada a řľub jeho měra nam
pšchizpity a wěřny. Řy nětko řařo wěmy, řhto to řěķa, hdyž
řo wot naš hnuje a ľama pšchitřilnořcž ľudži a cžłowjecži

měř. Tón, řiž naš maľu řhwilu wopušcžil, řo niřdny wot naš
njehnuje. Řunje pšches řchiž mi řaľita: Řoja myřľ i tobu
je wěcžna hnada a wulke řmilenje. Tuž džerž řo řtrořhtnje
jeho řľubjenja. Řjesawutľ, hdyž wořtanje wšchelaľe w two-
jim řiwjenju řiřchcže cžěmne, hdyž dyrbiřch pšchi rowje ně-
řotreje nadžije a ľubořcže i dyrřotazej wutrobu poľnacž, řo
jeho myřľe nejřu twoje myřľe a jeho pucže nejřu twoje
pucže. Cžěřnja-li cže nuřny, cžini řwěť řo zuřny. Ale njebjeřř
towařřch řľuba řwój řľub njesľemi. Pšched nami řteji řchiž
na řorje Řolgatha, řukowanřķe řnamjo Božęje hnady. Řchiž-
na gmejna: Ľatare, wjeřel řo!

Cžim wjetřchi řchiž, cžim řaľřřřtanje
po njebjeřach je móžniřķe.

Tón řada: Pšhińdž, mój Řanaanje,
řiž pšches puľcžinu řhodžil je.

A tomu je wón naš maľu řhwilku wopušcžil, řo byřhny
ny řo na njeho zyle řpuřchčeli. Řnjeřa hñěw traје woľomik-
njenje, a wón ma řpodobanje na řiwjenju; pšchetož i wje-
cžora pľacž traје, ale na ranje řřhadža wjeřele (Př. 30, 6)
řamjeń.

Řř řchiže.

Řř řchiže řu něhdy na Řolgatha řtaľe,
So toľe řo mjes nami wopomni maľo!
Řa řřjedžnym řsyn Boži, řiž na naš řo řmili!
A pod nim řo, hľajcže ,něťk cžłowjestwo džěľ!

Tu zřľa nam njebjeřķa ľubořcž řo řjewi,,
řdžež Boži řsyn wiřny na poľecža dřiwi.
Rať řaľořřnu cžwilu a řřhřnořcž je wuřtaľ,
So řoždny měř i Bohom a řbóřnořcž je dořtaľ!

Tež řa nami, řotřřž řmy nětko ř njom' duřny,
řsyn Boži na řchižu je wupřchěřřel ruřny.
A i řaľķej wón řěľnořcžu hľada na teho,
Řiž w njewěrije, ľiwřořcži řazpije jeho!

Něťk řľožny pak wocži na tamneju dweju
A wopomńmy řwěru wřřhak řłoncženje jeju.
Tam jedny, řiž poľutny Řhryřřej řo řľoni!
Tuž ľubořcž, řiž řrořřtuje, w řmjercži tež řhoni.

Tón druhi pak, řotryž je Řhryřřuřa hanil,
A řmiljenja poľnu jom' wutrobu ranil,
řľaj, řbožo řa duřřu tam řtorcži wot řebje.
A řelko, řaž wón, řo tu řchěřčjanow řřebje!

řřřtož w njewěrije řařakřny wořtanje tudny,
Tón, hacž tež we řaľořcži řdnyřuje druřdny,
Řrořřřt, hnadu a poľoj wřřhak njemóže dořtaľčž,
A dnři tať wěcžnje we řķaženju wořtaľčž.

Mój řbóřniko, pomřhaj, řo hrěřhnik ja řľudny
řso wot řebje njehnuju w bēdženjach tudny.
Aľ, džerž mje řa řuku a pořřľň mi wěru,
So řebje řa řiwjenje řařřowam řwěru.

Tu njepřhecžel duřřow wřřhak řřaja nam řřcže
Pšches wřřchelaľu ľeřřnořcž a řawjedne řěcže.
O řesu, řiž řam řy i nim w bēdženju poľňľ,
Daj mój mi a břonje, řo nad nim byř doľňľ.

Řrej řwjata na Řolgatha cžecžěřķe řa mње,
řdžež wařľľ, mój řesu, řy řiwjenje na mње.
Tuž řmēm řo ja nadžecž dla řbóřneje řady,
Tam pšchi řebi dořtaľčž tež řřchacharja hnady. S. B.

Gaſonamaſany paradis.

(Poſracžowanie.)

„Mojedla byſchtej wonej ſcžeſzka cžeſnſtej, ale pſchichod-
na macž chžnſche jej pſchezo woſoło ſebje męcz. Tam domach
njebe ani macž ani wowka jej t džeſu hnucžila, hacž runje
byſchtej wonej wobohej Zwžy mohlej wiſhelateho pomhacž. Sa
to be tu pola naž wowka jej hnydom do džeſa ſapſchahnyła.
Wot ranja hacž do wječzora jej honjeſche, a hdyž jej neſchto
po woli nječzinjeſchtej, doſtaſchtej ſamo puſi. Tež Schimanej
wona ſtajnje na njej ſtoržeſche; tutón na njej wołaſche a tať
thodžeſchtať wobołuſchtať woſoło taž mofrej koſuſchi. — S dže-
čimi bechmy tež pša kobupſchiwjedli; naſchi męjachu tam tſi
a my tu žaneho. Ale tež tutomu je ſo tu pola naž lubiło tať
taž kyrotomaj. Dokhož be pſchiwjaſany, rujeſche wodnjo a
w nožy; jako jemu dachmy woſoło bechacž, be ſo nadobo ſhu-
biť. Esmy ſkſcheli, ſo je ſažo pſchichoť do ſtareho bydlenja
a ſo njeje wjedžať, ſchto ſapocžecž t radoſcžu, ſo je ſažo domach.
A to praji mi hiſchče nechtón, ſo je němy ſkót bjes roſuma.
Jako beſchtej džečzi ſkſchalej, ſo je pſhnt dom cžeſnyť, ſmu-
žiſchtej ſo a, jako ras rano ſtawachmy, tu wjažy njebeſchtej.
Wiſchitžy ſu jej pytali! Ja niž! Ja bym doſchła radſcho do
L. pohladacž, a tam wonej bečžeſchtej na dworje cžiſče ſbo-
žownej. Khuduſchžy bebi myſleſchtej, ſo bym ja po njej
pſchichła, a chžnſchtej ſo do płaťanja dacž. Ale jako ja
jimať prajach, ſo my jej, dofelž beſchtej cžeſnſtej, noch-
zemny wjažy męcz, ſpoſojiſchtať ſo. Mi ſtej wonej t tym
neſchto njeľube nacžiniſtej; pſchetož ja bym ſo mohła tať ne-
tať na njeju ſpuſchčecž, ſo mi hladaſchtej maľeho bratſika;
męjeſchtej jeho rad. Tuž bym Waž pſchichła proſhčž, džeđko,
hacž njebyſchče druhdy dowoliť, ſo ſmēm hólza t woſhčžkom
tu pola Waž woſtajicž, hdyž du nimo do trawy, ſo by jeho
Wajch Ondriſchto hladať. To je taťki cžichi, mudry hólz!“

„To bych Cži rad cžiniť, moja džowka! Ale my bym
cžaſto wiſchitžy prjecžka. Knjes hajniť ma ſa mnje kóždy ty-
džeň dwaj, tſi dny džeľo a tež ſa džečzi ma pſchezo neſchto, ſo
byſchtej mohlej pola mje woſtacž. Ale weſte to njeje, hdy
mje ſawoľa, runje taž tež ty njewęch, hdy do trawy pón-
džeſch.“

„Ma to bebi njeľbym myſliła! Macže prawo! Dyrbju
bebi neľat hinať pomhacž. Ale, njebyſchče mi mohť na nowy
tydžeň džečzi ras t nam póſlacž? Dyrbimy bróžeň rjedžicž.
Rano byſchtej t nam pſchichłoj, a wječzor bych ja jej Wam
ſažo póſklať. To budže tſi dny tracž.“

„Hdyž Bóh tón Knjes ſtrowoſčž da, chžu Cži t tym rad
poſklužicž.“

„So bych njeľabyła. Wny wiſchaf weſčže, ſo móžu ruľawy
wuſchiwacž; tuž bym tež ſa Waſchu ſluſchku dwaj pſchihoto-
wala. Žona želeſniſkeho ſtražnika powędaſche, ſo jej ieſchije
kuľnicžku a ľabatkũ t draſny ſwojeje džowli, taťtej, taž naſche
ſu, ſo njeby hinaſcha thodžila hacž my. Budže w taťtej dračče
pęťna Eſloventa.“

Młoda žona wucžeže kraſnje wuſchiwanej ruľawy a tež
cžećwjeny ſchtawcžik. „Njech to džečzi potom ſtražnikowej
donjeſetej!“

„Ale ſchto to njeprajiſch, moja džowka! Je to pęťne!
Wiđiſch, tať je Knjes Jeſuſ dobry a móžny! Keľko t Waž
je wón hižo nawabiť, na mojej džečzi ſpominacž.“

„Myſlicže Wny bebi, džeđuſchto, ſo wón to cžini?“

„Žyle weſčče. Kóžda dobra myſlicžka mjes ludžimi je
wot njeho. Bóh tón Knjes je luboſčž. My ſami wot ſebje
njemóžemy lubowacž!“

„Macže prawje! Podarmo ſo cžłowjeť do taťkeho lubo-
wanja nucži. Wam pať cžežto njeje lubowacž!“

„Khwalba Bohu, niž wjažy „moja džowka!“ wuſmęw-
ny ſo ſtarž radoſcžiwje. „Wot tehdy, ſo bym ſwoju ſtary
wutrobu podať Knjeſej Jeſuſej, ſo by ſwjaty Duch ju ſa-
pſchijať, je wón ſwoju luboſčž do njeje roſlať. Hdy by Ty,
moja džowka, tole tež weſčče cžiniła, by Tebi tať derje byľo
na ſwęcže. Ty by młoda, ſtrowa. Jara mohła ſo Ty rado-
wacž na njebeſkich a na ſemſkich węzach. Tať by Cži to byľo,
jako by po dolhej ſymje ſaſwęcžiko ſkónčžko.“

„Ale džeđko, neťť dyrbju ja domoj!“ wutorže ſo młoda
žona t hľuboleho ſamſhlenja. „Ale ja pſchindu druhi ras ſa-
ſo pola Waž poſedžecž, a wo węzach, wo kotrychž ſcže mi
powędať, chžu bebi rosmnyſlowacž.“

Starž ſo hiſchče ras podžakowa a pſchewodžeſche ſwoj
pęťny wopnt hacž na pucž.

(Poſracžowanie ſcžehuje.)

Cžaſ.

Naſch cžaſ, t. r. cžłowjeľojo naſcheho cžaſa a ľuda ſteja
neťkle pod heľkom: „Wolicž!“ Nimo toho a wyſche toho ſteja
cžłowjeľojo naſcheho ľuda kobu t ludami žyľeje ſemje pod
tyſchnym ſłowom: „Wójna!“ A ſchto chže dženſa prajicž,
hacžrunjež ſo wjele wo ſaſtajenju wojowanja mjes Japan-
ſtimi a Khinſtimi piſche, hacž budže tu prjedny wólba abo
wójna!

Wolicž. Prajicž drie ſo tola niľomu wjažy njetrjeba, ſo
ma hičž wolicž 13. męřa?! A tež niž, ſo ma hičž wolicž po
ſhutnym roſſudženju, pſchi kotrymž da ręcžecž ſwojemu ſwę-
domju, ſwojej wutrobje, ſwojemu roſumej! Ale neſchto chže-
my dodacž: Kóždy ma hičž wolicž, cžiniwſchi dobroproſchenje
ſa ľud a kraj a proſtwu ſa ſebje, ſo by ſam męľ prawu mu-
droſčž, ſa wólbu a potom mudroſčče a možy a ſwęry doſčž,
wobſtacž w tym, ſchtož pſchichod pſchinježe.

A pſchichod pſchinježe roſſudženje. Žyľe weſčče. Ale
weſčzi budžemy bebi tež w tym, ſo poſlednje roſſudženje ſa
naſch ľud a kraj njeje pola partajow a jich politiķi — ale
pola Boha, kiž je Knjes wiſchęch krajow a ľudow, haj wiſchęch
ſemjow a njeľow. Schto je t tym wuprajene? To, ſo cži
w naſchim kraju to poſlednje roſſudne dohčče doľudu, kiž
ſo wot wiſcheho ſpocžatka a dožyła ſtaja pod wolu a wjedni-
ſtwo Boha naſcheho Knjeſa! A tutoho wola je, ſo wiſchitžy
węřja do Jeſom Khryſta, Božeho Eſyna, ſo njebychu ſhu-
bjeni byľi.

Tole węđecž je nuľne w naſchim cžaſu. Wjele ſo piſche
a wulle ſłowa ſo ręcža wo nowych ſwętanahľadach — Welt-
anſchauung —, wo reformaziji kſcheſčžianſkeje žyľwje, wo
wobnowjenju kſheſčžianſkeje węřy, a ſažo tež wo woſtro-
njenju kſheſčžianſtwa a ſawjedženju abo wobnowjenju ger-
manſkeho abo podobneho póhanſtwa, a ſažo tež wo ſnicženju
niž jenož kſheſčžianſkeje, ale kóždeje nabožiny.

Wiſcho to je piſhecžiwu Bohu a Khryſtuſej. W Jeſuſu
Khryſtuſu mamy to najwyſchſche a najdoſtojniſche ſjewjenje
Bože mjes nami cžłowjeľami. Schtož nochže w nim Boha wo-
hľadacž, a Božu radu ſpóſnacž, tón dže pucže, kiž njeľby Bože,
tón je piſhecžiwu Bohu a Jeſuſej Khryſtuſej. W jeho pu-
cžach je wuſbud hižo hotowy, prjedny hacž je ſo na tute pucže
podať. Wón po niť njedóndže t węřnemu ſbožu a jeho njeje
to poſlednje dohčče.

Toľodla njemnyľny ſo: Tón wjedniť, ta wyſchnoſčž na-
ſcheho ľuda ſmęje to roſſudne poſlednje dohčče a wjedni-
ſtwo, kotrejež wolerjo a podanojo na kolenomaj piſchod na-

štim wulkim Bohom w Jezom Khrysta mjenje dobroprošcho
kubuwajuja a kubuskutkuja.

A njemylmy jo: Tón pŕichod, tón ŕbožowny pŕichod, kotryž najchemu krajej ŕkónčnje wěrne ŕbožo pŕichinježe — jeli jo budža jeho čłowjekoto toho hódni namaŕani —, njebudže žadny čaž wŕŕkazeho hoŕia a wulkeho bohatŕtwa! Ně! Čaž to budže, w kotrymž budža ludžo zyle hinaŕ žiwi, w kotrymž budžeja ludžo žiwi we wŕŕkej jednorokčji ŕwonkow nje a ŕnutŕkownje a we wŕŕkej ponižnokčji a pokornokčji.

Tón pucź wot dženka hačž tam — wón je w Božim wšchowědženju a duzy po nim je šnicženje a wožiwjenje, šnicženje šwonkowneje a šnutskowneje mozy a šamopaščno-
fće, hordofće a mudrofće, je šnicženje bohatštwow a wu-
myšljenjow, pšhecžiwjenja a njepšhecželstwa, je wožiwjenje
a jažonarodženje wěry, i kotrejž šu čłowjekojow w duchu a
woprawdže Bohu žiwj pšhes Ješuža Khrystuža.

Šdnž je tole wufónž a wěrne šbožo, čžehodla nočžnli my
to potom dženža hižo takle žiwi byčž?

Srošunimy tola: Došelž njejšmy a došelž njeběchmy taž živi, tohodla wšcho to, šchož nětyle „našche a našcheho luda nješbožo“ mjenujemy.

Gchož swjeßela.

„Schoť mŇ dawamŇ, njeŇmĚ doŇtawarjam poŇlŇoćowaze a poniŇaze być. Tohodla chzemŇ mŇ wjeŇeli dawacŇ, Ňo by dar wo luboŇći ŇwĚdćil a luboŇć pŇodŇil. Tak nićtŇn Ň naŇ wŇććć Ň ewangeliŇkim pŇŇnym a woporniŇym tŇdŇenjom njewoŇhudnje, ale Ňo w luboŇći wobohacŇi.“ S tutnymi ŇlŇwami ŇtŇnći HerfordŇka woŇada Ňwoje namoŇwjenje, Ň tŇtŇmŇ bć Ňa tŇdŇćn wot ReminiŇcere ćacŇ Oculi Ňwojich woŇadnych ŇwoŇala Ň pŇŇnemu a wopornemu tŇdŇenjej. Wona napominajće, Ňo by tŇŇdŇ, kiŇ to nćkaŇ moŇl, Ňwoje Ňiwjenje a Ňwoje pŇtŇiebnŇ Ňa tute dnŇ tak Ňjednorik a ŇniŇil, kaŇ to nćkaŇ mŇŇno, a Ňo by to, ŇćtoŇ Ň tym wuŇbŇtkuje, daŇ jaŇo dar luboŇće Ňa ŇpomoŇne Ňkutki.

To swješčela. A žyle wěšće bu i tym tak někotryžtuli, kiž je w nush a khudobje, tež swješčelenn.

A hdyž je ja.žadny cžaf lěta runje tutón pucž pichódny, je wón to ja póstny cžaf. Tajte evangelske počzenje a woprowanje bŕwucha do póstneho cžafa, tiž nam předuje wulki wopow a wulku lubošć toho, kotryž řo na Golgatha ja nař woprowaře. A woboje bŕwucha do tutoho cžafa tež tohodla, dokelž je najř zřny cžaf cžaf počzenja a woprowanja.

A hdyž naž wšcho njemyli, džemy cžašej napřhecziwo, kiž nam hiščcže wjetřcheho poščzenja a woprowanja napołoži. Tuž jwuczuimy šo, šo bnychmy wobitali. Swuczuimy šo paž přchede wšchem w tym, šwjatny póst šwjeczicž přched fšchižom Ješužowym a hódni bncž toho wopora, kotryž Ješuž Khrnštuž ja naž woprowašche, a teje lubošcže, w kotrejž naž lubowašche.

Też tole błuscha — a to niż jenoż jeneje pšhicžiny dla
— řem pod nasche heřko: Sštoż swjekela.

Fabrika dzelaczka, 42 lät stara, njemjesche dzelo. Wona pat mjesche skladnoscz, w kusodstwo zonskej a maczeri. Kiz mjesche wjele dzeczj a wjele dzela, w hospodarskim dzele pomhacz. A wona wuzi tutu skladnoscz a wona pomhache tutej maczeri; a wona pische: „ . . . Saczucze, nekomu i wuzitom a i pomozu bycz, je mje posplyniko, so chzu dale zima bycz. Mje nadbehowachu husto hodziny sadwelowanja. Kat bym ja wjesela, hdnz to czlowjek te mni pschindze a mje proby, so bych jemu kus pomhala. To kmje so mi wutroba snutskownje, njech so tez nichton njewidzi. Ja bym sbozowna, hdnz kmem jedyn dzen i dzelom wupjelnicz, a ja hladam sako i hinaschimaj woczomaj do ziwjenja.“

Зырҕей а стат.

Přhecžiwu wěrje a žyrłwi wojuja nětko cži, kiž řu řo do řwajřka „Tannenbergbund“ a podobnych řjednocžili. So je tam general Ludendorff je řwojej mandželřkej řobu na přenim měřtnje, to mohło někotřehořřuli nařřřěcž. Ale hdnř řebi rosmřřřliřh, řo řón, kiž we wójnje ř pólnym marřřhalom řindenburgom w najcžejřřihih wojowanjach řa lud a wótřnn řraj wojowajřhe, nětko wojuje přhecžiwu tomu, řchtoř je řa- řožř a řakřad, na řotřnmř je řutón lud řiwň, řchtoř je móř a řpłnořčř, ř wěrnemu řbořu řo přhedobňcř a wěrnje řbořownň bňcř, mjenujřň přhecžiwu řřchěřčřijaniřtwu, w řotřnmř je řeř přeřřident řindenburg řiwň, — hdnř řebi to rosmřřřliřh, nje- měniřh wjazy, řo dňřbi to nařřřřžaze a řamřřřłaze bňcř. A to cřim mjenje, hdnř řhoniřh, řo „Tannenbergbund“ a jeřo přchi- wiřowarjo we řwonřownym wojowanju přhecžiwu wěrje a žyrłwi ř atheiřřřřřimi, ř. ř. ř bjesbóřňym ři řwobodořmřřřłennym — atheiřřřřř řřidenterřbewegung — řřomadře dřeja a řchčřuwaja; řa řu woni na přřh. řěřa řwobodořmřřřłennň přchewřali a to řa, řo přenje mjeno řalěřichu. Řař řamni, řchčřuwaja řeř woni řa wuřřupjenje ř žyrłwje. — A cžehodla to wřřh? Woni prařa: Řřchěřčřijaniřka wěřa a ř nej řeřuř řřřřřřřu nejřřřřřa do němiřřh řluda. řchřřž řhje němiřřemu ludej pomřhacř, dňřbi řón najpřředň wuřřwobodořčř wot řřřřřřřu. Řřž řřchěřčřijaniřka wěřa, ně něřřhř, řchřřž woni „Deutiřher Gottglaube“ řaj „Gottesřřłřž“ mjenuřa, dňřbi w ludu řnjeřčř. S řym pa řacžřřnu woni Břha, kiž je Řnjes a Břh wřřřřh řludow a řrajow, a řeřuř řřřřřřřu, kiž je Wumožniř wřřřřřřh. Woni wuřřa, řo mamň „břha“, „Gott“ a „Allmacht“ pňřacř w přřřřřřř a přřhedewřřřh w cřłowje- řu, kiž řo řam wumože. S řym měňřa woni, řo řu w najwuřř- řřim řwiřřu ř prařřarej germanřřej nabořřinu. — „Tannen- bergbund“ řo přřřřje, řo řadobňcř do řluda, wřřřhje do dřeřa- cžerřow, do dřeřłonjeměřerřow; řola řacř řotal řo to řemu njeje poradřřło; řřerje je wón přřřřřřř namalal řola offi- řerow, řublerřow a w řřřřřřř řřawje. řuto řibanje po- řřupuje we wřřřelariřh řřajinach, w dňřřih řřej ř řařřo w dňř- řih dje wřřřřř. So řo řeř we řuřřř řa njo dřeřa, řmň řřř řa řa řřřřř.

W Ruskej pšehesczěhanje njespi. Po namjetnje bjesbóžnych šwajstow je Esowjetwyschnosć w krajinach Uralskich hór 39 Božich domow šawreła; tute dźedža bjesbóžni do šulow kommunistiskich klubow pšetworicž. Esowjetwyschnosć praji hewak, šo je nuszny namjet wošadny, Boži dom samknyč, prjedy hač šo to stanje. Ale pšichi samknenju tutnych 39 Božich domow ničšo wo to njespšychimny. Wojowanie, pšehesczěhanje woštawa, njedh tež w Němiskej agitatorojo hinač rěčja a pišchu.

Wschelate ſ bliska a dalaſa.

Do Njėkwacjidła, hdzež w tutych dnjach knjes farać
Kapler ģwój 25lėtny jaštojnŝki jubilej ģwjeczi, ŝczele naŝch
njedźelnik wutrobne ŝbožopŝhecza. Wóh tón Knjes žohnui
bohacze w nowych 25 lėtach jubilara a jeho ŝtuttowanje, jeho
woğadu, jeho dom.

W Drježdžanach maja Eserbja dženſa, Laetare, jaſſo
kerbſtu njedzeli. Popołdnju ½4 hodź. ſapocznje ſo w Rſchiz-
nej zyrkwi kerbſka Boža ſłuſzba. Tutu kaſ ſpoweǳ ſmėje ł.
wyſchſchi ſarać Sarjeńk.

Distowanie: R. w M. ja Tudica a ja Tutory. — Sa Palmarum?

Samostojity redaktor farar Wyrgacz w Noßaczyszach. — Cziščez a naktoš
Ssmolerjez tnihičizščezetnje a tnihačnje, sap. dr. s wobm. ruč. w Budyschimje.
Wužadza kóžu hobotu a płaczi schtwórczišćetnje 108 pje nješt otw.